

Бојан Вук Косовчевић

КАВЕЗ

Рођен је 1. јуна. 1980. године у Београду. Апсолвент је драматургије у класи Синише Ковачевића, као и ТВ Режије у класи Саве Мрмака и Драгана Елчића на Академији уметности “Браћа Карић”.

До сада је написао:

Позоришне драме:

Вир, Одавно скувани, Кавез, Паји. Комад *Одавно скувани* је изведен у позоришту Дадов 2001. године

Сценарио за филм:

Кућна атмосфера, Мамац, Руке у крви, Вир.

Радио драму:

Праисторија се њонавља, изведена у Радио Београду 2001. године.

Режије:

Радио драме:

Праисторија се њонавља, Мерлин Монро, Сјакулена соба. Изведене на Радио Београду 2001. и 2002. године.

Филмови:

Најредак 2001. године, *Дом* 2002. године и *Трагови* 2003. године.

За БК – Телевизију написао и режирао:

Прекид и *ТВ-Прекид*, изведено 2003. и 2004. године.

Живи и ради у Београду.

Бојан ВУК КОСОВЧЕВИЋ

КАВЕЗ

ЛИЦА

ЧОВЕК

ЖЕНА

КОМШИНИЦА

ШЕФ

ЊЕГОВ ОТАЦ

ЊЕГОВА МАЈКА

---

1. СЦЕНА

На сред позорнице се налази кавез. Кавез је четиороуџаони, од мейала. На средини кавеза на сирани окренутој ка публици налазе се дводелна вратија која су зајворена ланцем и каианцем. Роџација.

На сцени је маџла.

Мрак. Узак сной свеџлосџи обасјава кавез одозго. Види се да је у кавезу човек. Склуџчан, седи у уџлу кавеза. Он усџаје, хваџа се за шџџке на средини џлафона кавеза и виси. (Леонардов џресек човека) Пуџџа се. Долази до џредње сџране кавеза, џледа у џублику. Поново седа у уџао кавеза. Свеџло се џаси.

---

2. СЦЕНА

Двособан сџан, у неком од Беоџрадских солиџера. Виде се сџаваџа соба, дневна соба и куџаџџило. У сџаваџој соби се налази брачни кревеџ, у дневној џросед, две фоџџе, сџо и џелевизор.

Мрак. Чује се звоно будилника. Звони дуџо, звони џревише дуџо. На кревеџу сџава жена а на џроседу у дневној соби сџава муџкарац, Жена се џреврџе џо кревеџу.

ЖЕНА: Угаси сат.

Сџџ и даље звони. Муџкарац сџава. Сџџ јоџ увек звони.

ЖЕНА: Угаси, тај јебани сат!

ЧОВЕК: (Промрмља)
Ево, сад ћу.
(Сџџ и даље звони)

ЖЕНА: Звони ти сат! Зар га не чујеш! Угаси га!

Муџкарац једва усџаје, одлази до сџџа који је у сџаваџој соби са џеџове сџране кревеџа. Гаси сџџ.

ЧОВЕК: Заспао сам кад сам спремао годишњи обрачун. Морао сам да донесем папире из канцеларије и овде... Зашто ме ниси пробудила? Када си дошла синоћ?

ЖЕНА: Ма пусти ме да спавам.

Муџкарац одлази до кухиње и сџавља воду за кафу у кувало.

Одлази до куџаџџила и умива се. Посрџе док хода, џџџа чело.

Враџа се и закувава кафу. Одлази до кауча. Седне. Скуџља џаџџре са сџола.

Сџавља џлаву на наслон и џада у сан. Чују се оџџуцаџи сџџа све време.

---

3. СЦЕНА

Маџла на позорници. Човек се буди у кавезу. Зачућен је, радознао и помало ућлашен. Гледа лево, гледа десно, горе, доле. Пали се светило у позадини. Виде се сенке људи који пролазе. Њихове сенке падају преко њеџа.

ЧОВЕК: Хеј, хеј ви, тамо! Ко сте ви? Где сам? Где сам? Зашто ме држите овде? Где сам то ја? Зашто сам овде затворен?! Шта сам вам скривио? Ви сте ме затворили, ви!! Зашто?

Хваћа решејке кавеза у руке. Оћићава њихову чврсћину. Гледа да ли може да се провуче између решејки. Драма враћа.

ЧОВЕК: *(Виче)*
Хеј, ви тамо! Дођите! Дођите овде! Пустите ме напоље! Реците ми зашто сам овде?

Сенке поново прелећу преко њеџа.

МРАК

---

4. СЦЕНА

Сћан. Жена устћаје. Долази до мушкарца, који сћава. Драма га.

ЖЕНА: Устај! Устај. Закаснио си. Касниш?

ЧОВЕК: Молим?!
(Одједном скаче)
Шта? Не могу да верујем.?

ЖЕНА: Ово не личи на тебе? Знаш да данас треба да предаш то срање.

ЧОВЕК: Знам. Нешто ми није добро. Успавао сам се.

ЖЕНА: Ни мене ниси пробудио. Шта да кажем шефу?

ЧОВЕК: Кажи му шта хоћеш.

ЖЕНА: Да му кажем шта хоћу!?

ЧОВЕК: Да, кажи му шта хоћеш. И овако ме синоћ ниси пробудила.

Жена га не слуша. Умива се и иминка на брзину.

ЧОВЕК: Задржала си се до касно увече. О томе ти се не прича, а? Ух, баш ми није добро.

Устаје и одлази до ормана. Узима боцу са алкохолним њићем.

Сића у чашицу и ексира.

ЖЕНА: Да. Да. Да. То ће ти помоћи. Сваки дан по мало. Баш ће ти помоћи.

Човек се зајтејура, хваћа се за главу.

ЧОВЕК: Баш ми се врти у глави. Чини ми се да имам температуру. Данас не идем на посао.

ЖЕНА: Како? Знаш да данас треба да предаш годишњи обрачун. Милош ће се изнервирати, ако не добије то. До јуче смо у кафани имали... Јуче смо имали састанак и он је обећао обрачун тим људима за данас. Не може то тако.

ЧОВЕК: Значи јуче си била на састанку? А зашто ти не кажеш Милошу да мало олади. Нека те пусти да дишеш.

ЖЕНА: Па он ми је шеф. Ниси ти? И ти радиш код њега? Шта сад ја да му кажем?

ЧОВЕК: Две године нисам ни један једини дан изостао.
(Показује руком на њићу)
Ма однеси ово Милошу и... Неће се наљутити сигурно. Извини му се што нисам могао данас да дођем... Реци му да сам болестан.

ЖЕНА: А болестан си?

ЧОВЕК: На столу ти је обрачун.

Жена узима њићу. Узима фасциклу с њићима са сићола. Креће ка вратицима и устаје.

ЖЕНА: Надам се да се сећаш, да сам се за вечерас договорила да Милош дође на вечеру? Треба да причамо о мом унапређењу. А и доћи ће твоји родитељи? Па причали смо о томе?

ЧОВЕК: Па видиш да ми није добро.

ЖЕНА: Одавно сам то заказала. Шта сад да радим? Не могу да откажујем.

ЧОВЕК: Заказала си?

ЖЕНА: Заказала сам.

ЧОВЕК: Добро ајде.

Жена оћвара вратића. Окреће се.

ЖЕНА: Видимо се драги. Зови ме ако ти нешто треба. Волим те. Ђао.

Жена излази.

Човек седа на кауч.

ЧОВЕК: И ја тебе.

5. СЦЕНА

Човек у кавезу. Сенке пролазе преко њега. Одједном, једна засијаје. Само ња сенка пада на њега.

ЧОВЕК: Мама. Видим те Дођи. Мајко. Приђи.

Из магле излази сивирија жена – Мајка.

ЧОВЕК: Знао сам да си ти.

Мајка долази са леве сивиране. Засијаје исеред вратића кавеза. Мушкарац скаче на вратића и починье да их пресе.

ЧОВЕК: Отвори ми. Дај кључ. Отвори. Где је кључ? Отвори ми.

Мајка прелази на десну сивирану кавеза.

ЧОВЕК: Шта је ово!? Ко ме је овде затворио?!

МАЈКА: Ја ти не могу отворити.

ЧОВЕК: А ко може?

МАЈКА: Не знам. А и где би ти?

ЧОВЕК: Ако је ово сан хоћу да се пробудим.

МАЈКА: Смири се, размисли. Број до десет кад си бесан.

ЧОВЕК: Хоћу да се пробудим! Нећу да будем овде.

МАЈКА: Сам си бирао где ћеш. А ти си морао да одеш

ЧОВЕК: О чему ти причаш?! Пустите ме одавде. Дај кључ.

Шутира вратића.

МАЈКА: Код мене увек можеш да се вратиш.

ЧОВЕК: Не разумем?

МАЈКА: Одувек сам хтела да будеш сигуран.

ЧОВЕК: Мама, зашто сам онда толико несигуран? Дођи...

Мајка њилази ивици кавеза. Човек јој узима руку. Љуби је кроз решетке.

ЧОВЕК: Зашто сам овде? И откуда ти овде мама? Само знам да хоћу одавде?

МАЈКА: Сам си бирао. Како не знаш?

ЧОВЕК: Како, сам? Сам се овде никад не бих затворио.

МАЈКА: Увек сам се трудила да будеш добро.

Човек клекне. Провлачи руке кроз решетке. Хваћа Мајку за ноге.

ЧОВЕК: Мајко, молим те, пусти ме одавде. Мајчице...

МАЈКА: Волела би, ал ти не могу помоћи.

Човек бесни. Скаче по кавезу. Удара и дрма решетке. Мајка се удаљава од кавеза.

ЧОВЕК: Ти си крива што сам овде! Ти си ме затворила! Шта да радим сада?

Мајка њочиње да њлаче.

МАЈКА: Сам бираш свој пут. Само сам хтела да будеш сигуран.

ЧОВЕК: Сигуран у кавезу. Сигуран!

Удара враћа од кавеза. Иза мајке се њојављује човек у оделу. Оѡац. Оѡац сѡавља руку на мајчино раме.

ОТАЦ: Остави мајку на миру.

ЧОВЕК: И ти си ту Тата. Јел можеш ти да ме ослободиш? Да откључаш ово?

ОТАЦ: Немам много времена. Дошао сам само по мајку. А и не могу ја то да ти откључам. Неке ствари у животу мораш да радиш сам. Нећемо ми увек бити овде? Ти си човек, ваљда знаш сам да бринеш о себи.

ЧОВЕК: Ама откључајте ме. Откључајте!

ОТАЦ: Не булазни будало једна. Рекао сам ја, да од тебе човек никад неће бити. Како се тако понашаш. А и шта ти фали? Имаш посао. Стан. Жену. Још само децу да направите. Ми би унучиће волели да имамо.

ЧОВЕК: Унучиће?! Само би ми још они требали у овом кавезу.

ОТАЦ: Шта си тражио – то си и добио. Не разумем шта би ти хтео? Одвек сам хтео да будеш способен. Ми морамо да пожуримо.

ЧОВЕК: Ако си се толико трудио да будем способан – зашто сам толико неспособан? Где журиш? Да немаш састанак можда у свом кавезу?

ОТАЦ: Имам.

МАЈКА: Рекла сам ја да бежи од те жене. Није она добра за њега. Али он, ме никад није слушао.

ОТАЦ: Пусту сад то.

Полако се удаљавају.

ЧОВЕК: Ви све знате, а не знате где је кључ. Или можда нећете да ми кажете?

Отац се окреће.

ОТАЦ: Кад одрастеш кашће ти се само.

Отац и Мајка одлазе са сцене.

ЧОВЕК: Не остављајте ме самог. Никад нисте ту кад ми требате.

МРАК

6. СЦЕНА

Сћан. Човек сјава на троседу. Чује се звоно на вратима. Звони дужи време.

Човек устаје. Одлази до врата, гледајући се. Отвара их.. У сћан улази Комшиница.

КОМШИНИЦА: Здраву комшија. Да ли би могли да ми посудите шољицу шећера? Знаш нестало ми је.

ЧОВЕК: Уђи. Знаш где је шећер.

Комшиница сћоји и посмајра га. Човек се враћа на кауч и седа.

КОМШИНИЦА: Ма јебо шећер. Знаш зашто сам дошла.

Човек ћуши. Исћред њега на сћолу сћоји флаша алкохолног пића од јућрос.

Она ћрилази и ексира чашицу.

КОМШИНИЦА: Јел си пијан? Видела сам светло, па помислих вероватно ниси отишао на посао. Мада се теби то не дешава. Ти си радо – холичар. Гледала сам неку емисију о томе: постоје

људи који су болесни. Који само раде. Раде. Знаш од тога се људи код психијатра лече. Видиш? Била сам са другом у граду и шетале смо се Кнезом и прошле смо поред неког излога. И видим ципелице. Такве сам ципеле увек хтела да имам. Црвене. На високу штиклу. Јел те не подсећам овако мало, на Мерлин Монро.

ЧОВЕК: Ма исте сте.

КОМШИНИЦА: Јеси ли почео да се опијаш, тако, сваки дан?

ЧОВЕК: Ако гледаш из авиона.

КОМШИНИЦА: Што си такав?

ЧОВЕК: Није ми добро.

КОМШИНИЦА: Наравно кад толико пијеш.

ЧОВЕК: Болестан сам. Зашто ми нико не верује да сам болестан.

КОМШИНИЦА: Добро Дај да те пипнем, ја ти верујем.

Он седи на њроседу. Она му њрилази са леђа. Сѡавља му руку на ѓруди и сѡушића је ка доле. Он је одѓурне.

КОМШИНИЦА: Који ти је човече? Деца ме кући чекају... А ти ме зајебаваш?

Одскаче изнервирано. Долази до оѓледала и намешѡћа косу.

КОМШИНИЦА: Шта мислиш ко си, а? Ниси ти једини, па да ме овако зајебаваш. Имам ја још неколико кандидата знаш?

ЧОВЕК: Иди онда код другог кандидата!

КОМШИНИЦА: Не дери се. Не дери се.

(Шаѡуће)

Хоћеш да те сви чују. Да сви знају.

ЧОВЕК: Све се зна. Овде зидови имају уши!

Комшиница седа ѡред њеѓа. Сѡавља руку на њеѓово чело.

КОМШИНИЦА: Ђути. Ђути.

(Шаѡуће)

Па ти си стварно врућ.

ЧОВЕК: Горим ја одавно и нико не примећује.

КОМШИНИЦА: Јао извини. Нисам знала. Сад ћу да ти скувам чај.

Одлази до чесме и сѡћа воду у кувало.

ЧОВЕК: Горим и горим. Сагоревам, годинама. Сваки дан исто срање. Ови зидови...

Она одлази до сџаваће собе и доноси ћебе.

КОМШИНИЦА: Лези. Хајде.

Он лежне. Она га покрива. Она одлази и доноси му чај. Он мумла.

ЧОВЕК: Доста ми је, доста.

КОМШИНИЦА: Хоћеш да те мало орасположим.

Сџавља руку исјод ћебеџа. Звони џелефон. Жена џанично вади руку и џирчи и узима шољу са шећером. Телефон је на сџолу исјред Човека. Он се јавља.

ЧОВЕК: Хало? Хало, да мама ја сам. Данас нисам отишао на посао. Знам да смо се договорили за данас.

Погледа намришњено Комишницу. Показује јој руком да иде.

ЧОВЕК: Слабо те чујем. Чекај да пређем на други телефон.
(Искључује џелефон. Обрати се Комишници која и даље држи шољу за кафу)
Иди. Иди.

КОМШИНИЦА: Ма какав си ти то човек.
(Креће ка врајима. Исјред врајџа засџаје и окреће се)
Ако овако нешто поновиш још једном, има да нађем јебача. Час си пијан. Час болестан. Нећу ово више да трпим.
(Он јој маши руком да изађе. Она узима шољницу коју је донела и џуни је шећером)
Здраво.
(Зайвара врајџа изнервирано)

ЧОВЕК: *(Телефонира)*
Не морате да долазите вечерас. Нешто ми није добро. Ма не, није страшно. Имам температуру.
(Узима џојломер и сџавља га јод руку)
Да, знам да би волели да ме видите. Да, да. Добро, дођите. Здраво.
(Искључује џелефон, сџавља га на сџо)
Долазе само кад не треба.
(Вади џојломер)
Тридесет девет са седам. Стопосто ће ми требати антибиотици.
(Узима џелефон, окреће број)
Хало, јел ми је ту жена? Није? А, где је? На састанку? Добро, реци јој да сам звао.
(Окреће дружи број)

ЖЕНСКИ

ГЛАС: (Off)

Мобилни корисник није тренутно доступан, молимо, позовите касније...

Понавља се.

Мрак.

И даље се понавља.

7. СЦЕНА

Кавез и човек у њему. Мрак. Мобилни. Секретарица се полако сјишава, чује се дахцање. Иза кавеза се налази бело полајно, а иза полајна се виде конуре жене и мушкарца у сексуалном заносу. Човек почиње да бесни и да виче.

ЧОВЕК: Милице! Милице!
(Бесни као животиња)
Милице! Кучко! Курво! Дрољо!...

Светло у позадини се гаси. Он посустјаје.

ЧОВЕК: Љубави.

Кавезу прилази лепо обучена жена. Он гледа у њу.

ЖЕНА: Да ли сам ти недостајала?

ЧОВЕК: Много.
(Прилази зиду кавеза и хвата решетке)
Тако смо близу а тако далеко.
(Жена му се полако приближава)
Желео бих да све ово прође. Да буде као некада.
(Жена прилази сувој сирани кавеза од оне којој је пришла мајка)
Дај ми кључ. Биће као некада.

ЖЕНА: Немам кључ?

ЧОВЕК: Немаш?

ЖЕНА: Не?

Из позадине се појављује Шеф.

ЧОВЕК: Само сам теби веровао. Кучко.
(Обраћа се шефу)
Код тебе је кључ. Знао сам. Ја једини тамо и радим. А ти се вучеш по кафанама и јебеш ми жену. Дај ми кључ! Убићу те. Јебеш ми све.

Шеф долази иза жене, хвата је за рамена.

ШЕФ: Не сери, будало.

Човек покушава да их дохвати кроз решејке.

ЧОВЕК: Били смо једно.

ЖЕНА: Да били смо. А онда си престао да водиш љубав самном. Све је било важније од мене. Посао. Паре. Ти си и мене запослио у ову фирму. Сећаш се?

ЧОВЕК: Проклет био дан када сам то учинио!

ЖЕНА: Није проблем у дану?

ЧОВЕК: Кита ти фали, а?

ЖЕНА: Годинама са тобом нисам доживела ништа!

ЧОВЕК: Али, рекла си...

ЖЕНА: Лагала сам. И кад си самном – као да ниси. Ти већ годинама ниси поред мене... Схвати ме.

ЧОВЕК: Схватам те. А схватам и њега. Знао га од дана када смо заједно пошли у школу. Радио сам му домаће, писао писмене. Фирму направио и одржавао. А он је био директор. Све му то није било довољно него је морао и тебе да има. Јао... Пустите ме да вас обоје... Све сте ово заједно смислили. Знао!

ШЕФ: Ти си један смешан човек.

Човек се смеје.

ЖЕНА: Ти си један тужан човек.

Жена и Шеф се повлаче уназад и одлазе. Он седе на средину кавеза.

Пауза.

Кавезу прилази Комшиница. У рукама носи литар вињака.

Она седе поред кавеза и наслања се леђима на решејке, он се наслања са друге стране.

КОМШИНИЦА: Донела сам ти нешто да се смириш.

Даје му флашу. Опијија зупљај.

КОМШИНИЦА: Утопи свој бол. Увек сам говорила да си добар човек. Имала сам их доста, па могу да ти кажем.

Он пије.

КОМШИНИЦА: Ево мој Жика, на пример, зна да ја имам тако неке са стране. Али то и није битно. Јер ја знам да и он има... Он се уопште не буну. То ти је нека врста споразумног брака. Дођи да ти помогнем.

Провлачи руку кроз решетке и додирује Човека. Он је одзурјује и усипаје.

ЧОВЕК: Реци ми молим те, шта си стварно осетила са мушкарцима с којима си била?

КОМШИНИЦА: *(Насмеје се)*

Било је ту, право да ти кажем, добрих јebача.

Она покушава да га ухвати за... Он јој узме руку и сипави њену руку на свој образ.

ЧОВЕК: Ако су курчеви једино што си у животу осетила, онда си ти једна саката жена. Иди! Иди не требаш ми!

КОМШИНИЦА: Ти си монструм. Ту ти је и место.

Усипаје, окреће се и увређено одлази. Он седа на средину и насипавља да пије.

МРАК

8. СЦЕНА

Сипан. Жена седе на шпеседу и гледа телевизијски програм. Звоно на вратима. Жена усипаје и ошвару врати улазе његови родитељи. Он сипава на кревету.

ЖЕНА: Добро вече.

ОТАЦ И

МАЈКА: Добро вече.

МАЈКА: Како је?

ЖЕНА: Уђите. Нешто му није добро. Спава.

МАЈКА: Знам, чули смо се данас. Јел има температуру?

ЖЕНА: Мислим да није ништа озбиљно.

Каче кајуће на чивлук.

ОТАЦ: Спава?

ЖЕНА: Да, спава још од како сам се вратила са посла.

МАЈКА: Увек је волео да спава.

ОТАЦ: Тај ће цео живот преспавати.

Седају на тросед.

МАЈКА: Извини? Треба да ми почне серија. Ова... Знаш пратим ја то.

ЖЕНА: Наравно. У задње време ми се чини да су постале квалитетније. Или ми је критеријум опао.

ОТАЦ: Људи се на све навикну. Критеријуми падају пропорционално са могућностима. Многи и живе од данас до сутра, само да би видели шта ће бити са Фернандом.

МАЈКА: Не филозофирај, молим те.

ЖЕНА: Да. Да ли сте за кафу?

ОТАЦ И

МАЈКА: Може.

Звоно на вратиима. Човек се буди у суседној соби, али не устјаје. Жена одлази до вратиа и оивара их. У ситан улази Шеф. Даје Жени ружу и бомбоњеру. Истовремено је ијине за сиражњицу.

ШЕФ: Добро вече. Изволите.

ЖЕНА: О, хвала. Ниси требао.

(Шеф качи јакну на чивилук)

Изволи седи. Седа на тросед. Жена ставља букет у вазу. Мајка гледа серију.

ШЕФ: Добро вече. Како сте?

ОТАЦ: Ево, није лоше. Како си ти младићу? Како иде бизнис?

ШЕФ: Добро. Право да вам кажем. Напредује.

ОТАЦ: Чујем да проширујете фирму?

ШЕФ: Да. Кренули смо практично из једне гараже, а погледајте сада. Имам, уствари имамо у фирми десет различитих делатности.

ОТАЦ: Десет. То је добро. А мој Урош? Шта беше он води?

- ШЕФ: Задужен је за прву област из које смо и кренули. Главни је рачуновођа у фирми. Крупна функција. Битна за функционисање целе фирме.
- ОТАЦ: Да, веома битна.
- МАЈКА: Јао види Фернандо и Марија-Ана су у шеми ко би рекао?
- ОТАЦ: Од данас верујем у чуда.
- ЖЕНА: *(Шефу)*
Урошу није добро, спава.
- ШЕФ: Значи да је данас био оправдано одсутан.
- Звоно на вратицима. Жена отворила вратица. Улази Комшиница са шољицом кафе.*
- КОМШИНИЦА: Извините, затворила се радња у близини, имате ли мало кафе?
- ЖЕНА: Наравно. Уђите.
(Комшиница улази)
Хоћете да седнете са нама, да попијете кафу?
- КОМШИНИЦА: Па, села би ја... али деца су ми сама... не знам...
- ЖЕНА: Седите на кратко, неће им се ништа десити.
- КОМШИНИЦА: *(Села на фојелеу)*
Наговорили сте ме.
- ЖЕНА: Значи сви су за кафу.
(Они пошврћују главама)
Значи пет кафа.
- Одлази.*
- ШЕФ: Ја сам Милош Обрадовић. Директор.
- КОМШИНИЦА: Ја сам Сузана Петковић. Комшиница. Драго ми је.
- ШЕФ: Моје поштовање.
(Љуби јој руку)
- КОМШИНИЦА: Моја слабост су центлмени.
Мајка вади марамицу из џепа. Засузиле су јој очи.
- МАЈКА: *(Оцу)*
Јао, па они су близанци.
- ОТАЦ: Баш сам изненађен.
- КОМШИНИЦА: Близанци?!

- ОТАЦ: Сви плачу. У свакој серији плачу. Сузе се данас добро продају.
- ШЕФ: Сиротињи је лепо да види да и богати плачу.
- ОТАЦ: Данашњи услови су такви. Народ је пун горчине и јада, жеље да се сити исплачу. Многи су поносни, а неки немају ни где. А ни када.
- ШЕФ: Да, слажем се у потпуности. Ја сам чак имао идеју да отворим агенцију. Пазите овако, звала би се Раме за плакање – ствар је врло проста. Данашњи човек у Србији је примитиван да иде код психијатра, а срамота га је да иде код попа. Ја бих отворио агенцију у коју би човек могао да дође. Уплати сат или пола сата – колико мисли да му је довољно; уђе у собу; у соби вири једно раме из зида.
- ОТАЦ: Какво раме?
- ШЕФ: Раме је уствари један јастук, анатомски обликован и удобан наравно. Ти ту лепо ставиш главу, замислиш кога год оћеш; лепо му све кажеш; поштено се исплачеш. Поред је мали тоалет, лепо се умијеш и изађеш напоље као нов. Ослобађање од стреса је првокласна и сјајна ствар. Дискреција загарантована.
- ОТАЦ: Добра идеја. Мада мало ризикантна.
- ШЕФ: Ко не ризикује - тај никада неће ништа ни урадити!? Знате, данашњи бизнисмен мора увек да буде у току. Први да дође на идеју и први да је примени. Да је свима приступачно и да сви мисле да им баш то треба. То је права ствар. Ево, видите. Ја и Урош смо почели са том адвокатском фирмицом; и то је ишло клај-клај; ништа се није дешавало ;слабо смо напредовали. И једног дана, дођем на идеју да проширим делатност. И видите сад? Имам стовариште, фарму пилића, десетак киоска, три машине за штрикање чарапа које раде нон-стоп. Чак сам покушао и са фармом нојева али то није дало добре резултате. Све у свему сваким даном све више напредујемо. На свом рачуну.
- ОТАЦ: Фарма нојева?
- ШЕФ: Па да. Нојева јаја су страшно актуелна у данашње време.
- КОМШИНИЦА: И ја сам чула да су ин.
(Гледа Шефа задивљено)

- ШЕФ: Узмеш једно нојево јаје и можеш да нахраниш четворочлану породицу. То је ишло неко време, па је посустало. Наш народ је прилично задрт, нису Европљани? Али ствар је бар успела да исплати саму себе. Ја кад сам ту идеју рекао Урошу, мислио је да сам луд.
- ОТАЦ: Ја сам сличну ствар стално причао. Треба ти само добра идеја и мало пара и бизнис већ крене. Њега такве ствари нису интересовале, ништа тако конкретно.
- ШЕФ: Данашњи бизнисмен мора да делује одмах, брзо, просто, инстинктивно. Ја и Урош смо се брзо разишли што се тих спољних делатности тиче – нема он слуха за те ствари.
(Жене на њпроседу загледање у тилевизор шмркћу. Ойџац њосмајџра Шефа)
Већ код фарме пилића смо се гадно поцапали. А то је кренуло толико добро да ја сад хоћу већ трећу да отворим. Паре само теку. Ова идеја Раме за плакање просто је генијална. Кад то добро крене, ја бих могао да отворим читав ланац малих, као телефонске говорнице, биле би постављене на улици кућице. Мора се ићи у корак са временом; Брзо и ефикасно. Данашњи човек нема времена. Овако ако се осети нерасположено на путу за посао, он лепо застане, убади сто динара, уђе исплаче се десет минута и ко нов настави даље. Па јел да, боље него цео дан да буде нерасположен?!
- ОТАЦ: Тако је. Прави сте бизнисмен.
- ШЕФ: Бизнис!?! То је начин размишљања.
- ОТАЦ: Сасвим сте у праву. Само кад би овом мом могао то да објасниш. Ја нисам успео да га убедим да се запосли у мојој фирми.
- ШЕФ: Нема шансе. Покушао сам.
За њо време жена доноси шољице и сиџа кафу. Они јој захваљују.
- ЖЕНА: *(Мајци)*
Видим, нове ципелице. Баш су шећер.
- МАЈКА: Да, јуче сам их купила у радњи при крају Кнеза. Дају неки попуст. Има доста квалитетних ствари.
- КОМШИНИЦА: Како је свет мали. И ја сам баш јуче купила ове ципелице. Допадају вам се?
- Види се да су Комишницине ципеле истиа као мајчине.*
- ЖЕНА: Добре су. Али ми се овај модел више свиђа.

Жена одлази до собе, куца и улази. На кревету лежи Човек и прави се да спава. Она га буди.

- ЖЕНА: Хајде, устај. Хајде, бар да се поздравиш са гостима.
 ЧОВЕК: Баш ме боли глава.
 ЖЕНА: Не могу да верујем да си такав. Устани бар да се поздравиш са људима. Па се врати у кревет.
 ЧОВЕК: Не могу.
 ЖЕНА: Хајде, устани... устани.
 (Нушка га)
 ЧОВЕК: Ево, сад ћу!

Жена излази из собе. У соби је мрак. Светло из дневне собе пада Човеку преко лица. Он полако усјаје и наслања се на врата.

- ЧОВЕК: Добро вече.
 МАЈКА: Здраво сине.
Гледа у њега две секунде па оставља да гледа серију

- ОТАЦ: Где си бре, чујем да забушаваш.
 ШЕФ: Здраво.
 КОМШИНИЦА: Комшија. Како сте?
 ЧОВЕК: Хвала на питању. Сјајно. Имам велику температуру и врти ми се у глави. Сем тога, сјајно се осећам.
 ШЕФ: Дођи пријатељу да попијемо нешто. Да видиш како ће одмах да ти буде боље.
 ОТАЦ: Ајде немој да забушаваш! Донели смо ти аспиристине и поморанџе.
 ЧОВЕК: Ево, само да се саберем.

Човек се враћа у собу и зашварта врата. За њим у собу улази Жена.

- ЖЕНА: Шта ти је? Бар петнаест минута поседи, па се врати.
 ЧОВЕК: Можеш ли да ме оставиш мало на миру?
 ЖЕНА: Зашто се тако понашаш? Не тражим од тебе бог зна шта.
 ЧОВЕК: Ево, сад ћу!

Жена излази полузвезено. Оставља приворена врата. Тако да један зрак светлости пада преко његових очију.

МРАК

9. СЦЕНА

Кавез. Маџла. Човек у кавезу је очајан. Окачио се о решетки и гледа напоље. Око кавеза ходају њих петоро. Отац, мајка, жена, шеф и комшиница. Он у руци држи флашу из које с времена на време оћипца мало. Ходају око кавеза и гледају у њега. Иду у круж. Из кружа се издваја мајка и сипаје испред њега, док остали настављају.

МАЈКА: Зашто ту као патиш? Шта изиграваш? Стално причаш да ћеш доћи, а не долазиш.

Мајка наставља. Из кружа излази Отац.

ОТАЦ: Мајка је у праву. Тако нешто се не може толерисати. Колико смо у тебе уложили а ти нам овако враћаш. Знао сам ја да од тебе човек никада неће бити. Уместо да будеш успешан, да се бориш, ти овде кукумавчиш? Како те није срамота? Срамота да те буде!! Срамота!!!

Човек виси, испија и гледа бледо без израза. Отац засипаје, они иду у круж прво полако, па све брже и брже. Засипаје жена.

ЖЕНА: Што се тако понашаш? Мислиш да сам ја крива? Ниси хтео ни децу да имамо. Посао. Твој алкохол. Никад ниси био довољно поред мене. Шта сам ја могла да радим? Ја те волим, али твоје понашање ме излуђује. Ја стварно не знам шта да радим? Увек ти је било нешто прече. Чак и кад си био поред мене, ниси био ту. Ти ниси био ту!

Жена наставља. Круж се окреће још брже. Издваја се Шеф.

ШЕФ: Ајде бре, пичкице шта ти је? Буди мушко. Покажи јаја. Стално си нешто туњав. Депресиван. Буди мушко бре? Жену ти јебем а ти се правиш луд. Какав си ти то мушкарац?

Шеф наставља. Из кружа излази Комшиница.

КОМШИНИЦА: *(Са изразом шољицом за кафу)*
Стварно ниси у реду. Никакав. А и лоше јебеш право да ти кажем. И зашто бих се ја смарала са тобом таквим. Имам и ја мужа код куће. Имам и ја своје проблеме. Бедниче.... ти... ти... ти си један... депресивни.

Она наставља са осталима. Ходали полако па све брже. Сада починју да прче најпре полако, па све брже. У шренућку кад се налази испред њега.

МАЈКА: Ти си несигуран.

СВИ ЗАЈЕДНО: Штити те кавез!

ОТАЦ: Ти си не успешан.
 СВИ ЗАЈЕДНО: Штите те кавез!
 ЖЕНА: Не умеш себе да даш.
 СВИ ЗАЈЕДНО: Штити те кавез!
 ШЕФ: Не умеш да се одбраниш.
 СВИ ЗАЈЕДНО: Штити те кавез!
 КОМШИНИЦА: Не можеш да појебеш како треба.
 СВИ ЗАЈЕДНО: Штити те кавез!
Почињу већ брзо да џрче. И узвикују све ѓласније и ѓласније.
 СВИ ЗАЈЕДНО: Кавез! Кавез! Кавез!
Приближавају се и лујају у шийке кавеза. И даље вичу.
 СВИ ЗАЈЕДНО: Кавез! Кавез!
У једном џренуџку човек скаче, разбија флашу и раздере се.
 ЧОВЕК: Доста!!!
Они сџају и ѓледају у њеѓа. Он уѓледа кључ. Био је у флаши коју је разбио. Узима кључ и оџвара враџа. Човек сџоји на џраѓу они ѓледају изненађено. Он џрави корак.

МРАК

10. СЦЕНА

Сџан. Госџи седе, џију и ѓледају ТВ. Чује се смех. У џом џренуџку враџа оџвара човек и улази у дневну собу.

МАЈКА: А устао си спавалице.
 ЖЕНА: Дођи, седи мало са нама драги.
На њеѓовом лицу се види бес. Он без речи као фурија долази до сџола узима флашу. Заѓледа флашу џри свеџлу.

ШЕФ: А јел си за пићенце?
Човек разбија флашу. Грлић му осџаје у руци

ЧОВЕК: Доста ми је свих вас.
Они џоскачу. Из off-а џтелевизијски смех.

ОТАЦ: Шта то радиш? Сабери се!

ЧОВЕК: Доста ми вас је!
(Мајци)
Ти ту плачеш пред глупим серијама, а тешко ти је да покажеш то мало осећања у свом животу према било коме. И ти...
(Оцу)
само новац; овде новац; онде новац и опет новац.
(Комшиници)
Ти иди трчи, нађи неки бољи, молим те.
(Жени)
А ти не знам шта да ти радим? Курво једна!!
(Удара јој шамар)
Требао сам изгледа од почетка овако.

Шеф скаче да брани жену.

ШЕФ: Остави жену човече!

ЧОВЕК: А тебе мудроњо кољем!

Креће ка њему. Они покушавају да га зауставе. Он их прера поломљеном флашом и креће ка шефу. Шеф корача уназад. Сијачиње се и пада на фошљу. Човек је испред њега.

ЧОВЕК: Ех, идиоте. Ниси ти тога вредан.
(Баца зрлић)
Не треба ми нико од вас! Не дате ми да живим! Идем да живим!

Креће ка враћима. Тежура се. Они га зајанено гледају. Он се саиље о сиволицу и пада директно на главу. На средини сцене. Они скачу ка њему. Први уи се сјајају сцене, иако иио се иза њега сјушиа кавез.

Преијају се сцене.

11. СЦЕНА

Кавез. Човек је испред кавеза. Лежи. Усиње се на колена.

ЧОВЕК: Ја хоћу да живим!!! Без ограничења! Ја хоћу одавде!

Усијаје и почиње да трчи. Са различитих сирана сцене почињу да му полако прилазе гостии. Он трчи на једну сирану налеће на мајку, креће на дружу налећи на жену. И све иако трчи и говори.

ЧОВЕК: Морам да побегнем од просечности и комплекса. Од преживљавања. Слобода!!

Налеће на Мајку.

ЧОВЕК: Не желим да будем несигуран!

Налеће на Оца.

ЧОВЕК: Не желим само да радим!

Налеће на Жену.

ЧОВЕК: Не желим да безуспешан покушавам да ти удовољим!

Налеће на Шефа.

ЧОВЕК: Не желим да будем у нечијој сенци!

Налеће на Комисицицу.

ЧОВЕК: Не желим да јебем из сопственог беса и незадовољства!

ЧОВЕК: Али где ћу сад? Где?!

(Враћа се на почивну позицију, тамо где је клечао. Они му прилазе)

Осећам страх!!!

Они му прилазе, он узмиче. Они га сапирују пред врати кавеза. Он улази нутра и брзо затвара врати. И закључава.

ЧОВЕК: Знам. Кавез сам створио да бих се борио против вас и против себе. Крив сам.

Они се повлаче. Човек осћаје сам у кавезу. Узак сној свећлосћи га обасјава одозго. Мрак. Чује се звоно саћа.

12. СЦЕНА

Двособан сћан. Мрак. Чује се звоно будилника. Звони дуго, звони превише дуго. На кревету сћава жена, а на шроседу у дневној соби сћава мушкарац. Жена се преврће по кревету.

ЖЕНА: Угаси сат.

Саћ и даље звони. Мушкарац још сћава. Саћ још увек звони.

ЖЕНА: Угаси, тај јебани сат!

ЧОВЕК: *(Промрмља)*

Ево, сад ћу.

Саћ и даље звони.

ЖЕНА: Звони ти сат! Зар га не чујеш! Угаси га!

Мушарац једва усџаје, одлази до саџа који је у сџаваћој соби са њежове сџране креветџа. Гаси саџи.

ЧОВЕК: Заспао сам кад сам спремао годишњи обрачун. Морао сам да донесем папире из канцеларије и овде... Зашто ме ниси пробудила? Када си дошла синоћ?

ЖЕНА: Ма пусти ме да спавам.

Мушарац одлази до кухиње и сџавља воду за кафу у кувало.

Одлази до куџаџила и умива се. Посрће док хода, џиџа чело.

Враћа се и закува кафу. Одлази до кауча. Седне. Скуџља џаџири са сџола.

Сџавља џлаву на наслон и џада у сан. Чују се оџкуцаџи саџа све време.

1.(б) СЦЕНА

Кавез. Човек је у њему. Пали се свейло које џа обасјава одозџо. Маџла. Он се не види. Усџаје из маџле. Хваџа се за решейке које су на џлафону кавеза. Виси. Пауза. Пушџа се. Прилази џредњој сџрани кавеза. Гледа у џублику. Бело џлаџно које је џосџављено иза кавеза диже се. Свейло се џаси. Пали се свейло у дубини сцене. Види се да иза џлавноџ кавеза има још џейџ кавеза у којима су осџали ликови. Свако у свом. Дим као да џече између кавеза ка свейлу које је сасвим у дубини сцене. Иза џлавних кавеза виде се још неки који се само назире као и конџуре џуди у њима. Сви џледају ка свейлу.

Човек се окреће и уџире џрсџ у џублику. Сви ликови уџире џрсџ у џублику. Свейло у дубини сцене се џаси. Пали се оно које освейљава кавез одозџо. Он сџушџа руку. Сџоџи на средини кавеза.

МРАК

КРАЈ